

En moderne Karrusel, set fra neden; Konstruktion: Stefansen.

TAGE HEFT: BREVE
FRA REALITETERNES LAND VII.

Karruseller en gros

Læsetid: 9 Minutter.

Et Indblik i den Virkelighed, der ligger bag den brogede uvirkelige Verden, som møder os paa Sommerens Festpladser, hvor Karrusellerne snurrer og Radiobilerne rutter rundt. — En Mand, der drog til Marked med et Ring-spil, som han havde lavet af en gammel Dør, lagde Grunden til Danmarks største Forlystelsesindustri.

KARRUSELLERNE kører. Klokkerne klinger. Rekommandørerne raaber. Sangerinderne synger. Æbleskiverne syder. Øllet skummer. Slikpinde suttes. Pølser forsvinder i graadige Gab. Pengene klinger. Fra Hundrede Højtalere vælter Sang og Musik øredøvend ud over den mumlende Menneskemængde. Men den metalliske Tone fra de mange Motorer til de mekaniske Apparater skærer sig skarpt gennem hele Hurlumhejet. Den grønne Natur skælver under Larmen.

De nye Træk i det gamle Ansigt.

DER er ikke meget tilbage af den Dyrehavsbakke, som Oehlenschläger for-

herligede omkring Aar 1800, og som J. L. Heiberg en lille Menneskealder senere gav et poetisk Genskin af i »Re-censenten og Dyret« — hvortil hans senere Svigermoders, Madam Pätges originale Beværtningstelt var hentet fra Bakken og stillet op paa den kongelige Scene som Ramme om hendes Datter Johanne Louise, der spillede Opvartningspigen. Af Sangerindepavillonerne er der kun to tilbage. Men de holder Hævd over de gamle Traditioner. En efter en rejser Sortimentet af »Nordens skønneste Kvinder« sig, mer eller mindre talent- og kødfulde, og kvæder; alle med kunstnerisk Alvor i Sjælen, selvom Emnet kun er »stakkels Farmand« eller noget med

meget Radadatjim. Lille Johanne Louise fløj fra Bakketeltet op til det danske Teaters højeste Tinde. »Kunsten begynder i Dyrehavsbod«, som Drachmann sang om Fru Heiberg, »blandt Gøglere findes dens Moder« ...

Blandt de kære, gamle Træk i Bak-kens Ansigt er foruden Syngepigerne Pjerrot og Kramers Cirkusparade, de fede, hundelignende Løver, der stadig staar som Skiver i Skydeteltene, og de troskyldige Træfigurer paa enkelte gamle Karruseller, — hvis Heste er det sidste Minde om, at Ordet oprindeligt er hentet fra franske Ridderes Ringridning og Ringspil. Men ellers er det moderne Mekanik: hurtigtsnurrende Radiobiler og roterende Karruseller med Motorcykler og Maaneraketter, der præger Bakken i Dag.

Den ældste af alle Forlystelser.

NU som før bølger Menneskehorder fra Oplandet og fra den nære store By gennem den brogede uvirkelige Verden. Nu som før søger man ud i Naturen — og fra den altfor eftertankevækken-de Stilhed ind i en Verden af Larm for at finde et Sted, hvor man ikke behøver at tænke og heller ikke at tage sig selv for højtideligt. Man lytter barneglad til de skrattende Toner og de komisk overdrevne Lovprisninger. Man er i Legeland! Folk stiger op i Gyngeskasserne og Karruselsæderne og lader sig vugge og vippe og slynge rundt af de store mekaniske Legetøjsting... I Grunden er det utroligt, at nogen vil lade sig snurre og skvulpe for Penge, naar de kan sidde mageligt stille paa en Stoi ganske gratis! Men det er der Tusinder, der vil.

Karrusellen er den ældste og mest primitive af alle Festplads-Forlystelser. Og den har holdt sig trods Tidens Tempo og Teknik, og den har uforandret bevaret sin Tiltrækning over Sindene — maaske fordi den giver en Genoplevelse af det viljeløse Stade, af den blide Søgang paa Moders Skød og den første vilde Himmelfart til Faders Skulder.

Nu har store moderne Firmaer optaget den Opgave at imødekomme Folks Trang til at blive rundtossede. Som paa alle andre Omraader hører der Kapital til at faa Penge ud af Markedsforretningen. Ogsaa den kræver Stordrift. Et af de Navne, man hyppigst møder paa Bakkens nye Forlystelser, er »Brødrene Stefansen«. De driver Karruseller en gros.